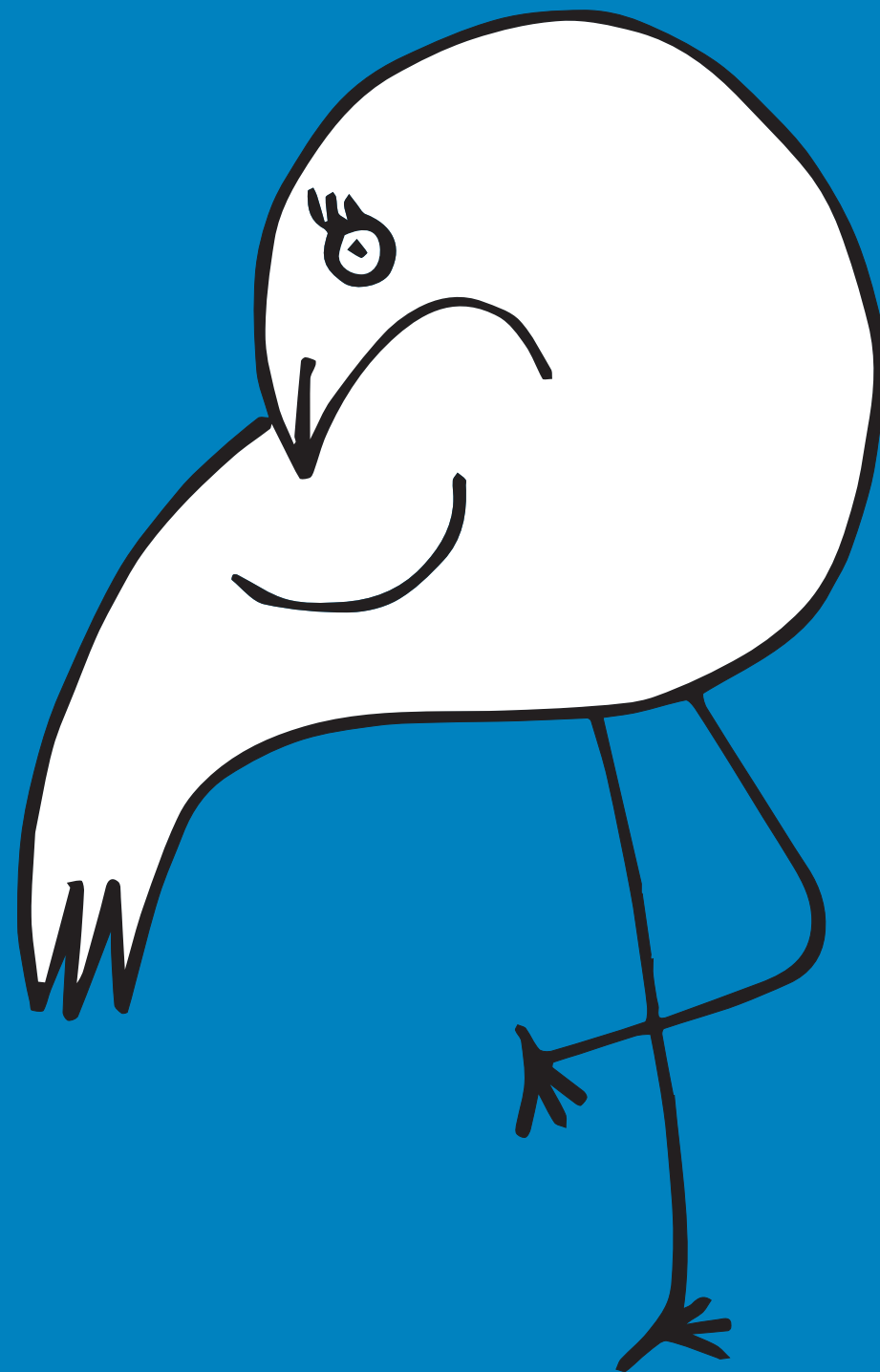

Vnútri v duši,
úplne v jej strede,
tam na jednej nohe stojí vták.
Duševták – vták duše – je tam skrytý
a ten vták vždy namojdušu cíti,
to isté, čo my.
Hej, presne tak.

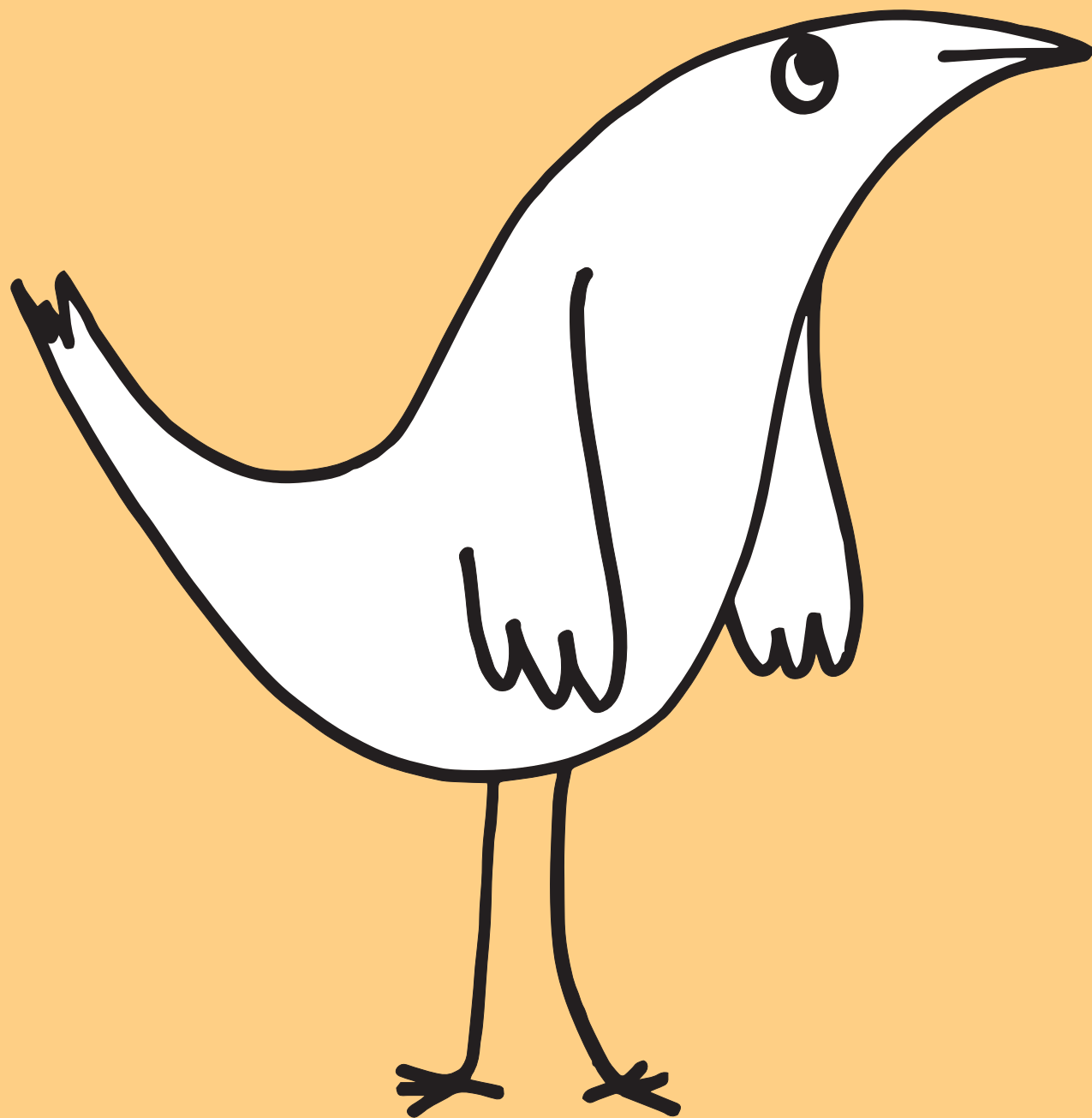

Keď niekto raní naše city,

behá dokola ako zbitý.

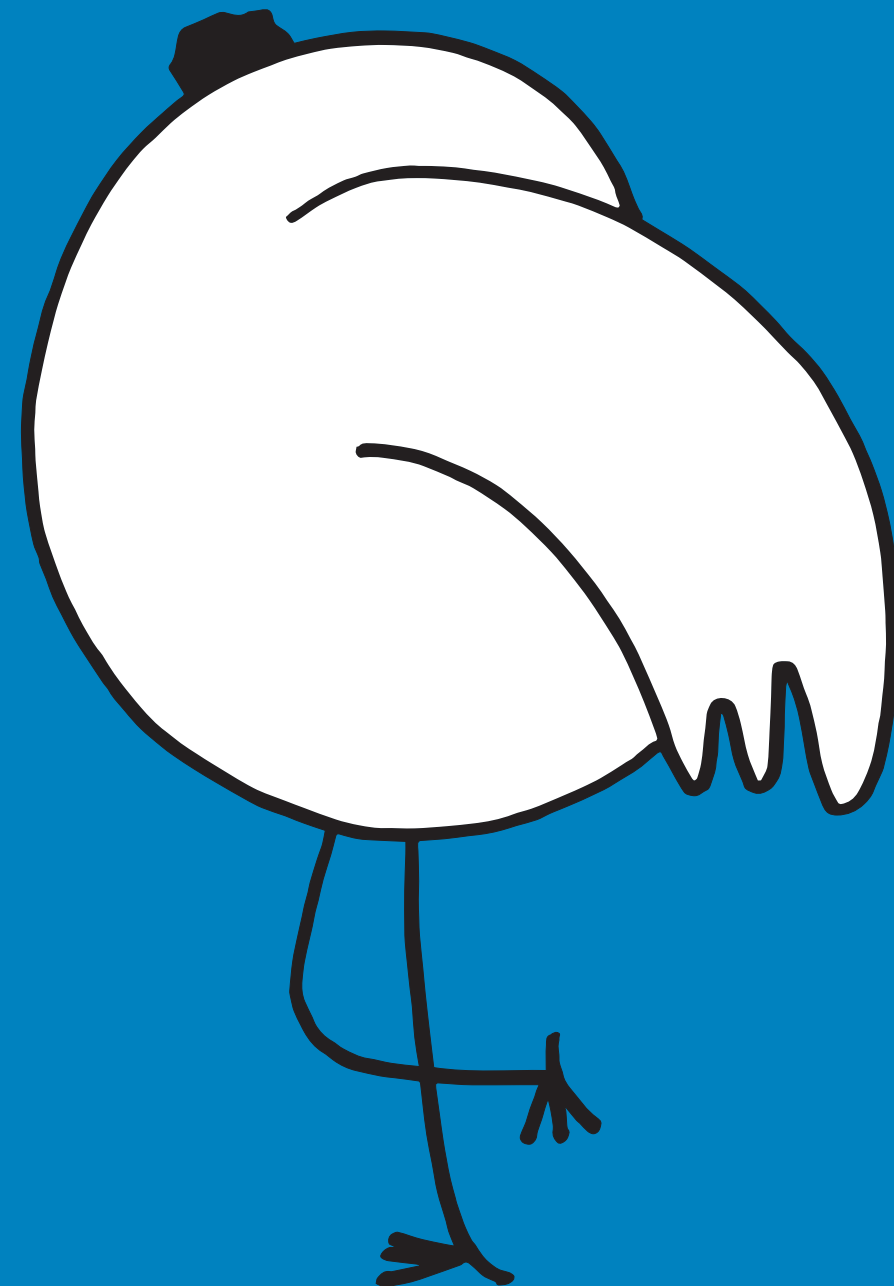
No a keď nás má niekto rád,
vták duše skacká a hopká
hore a dole,
vpred a vzad.

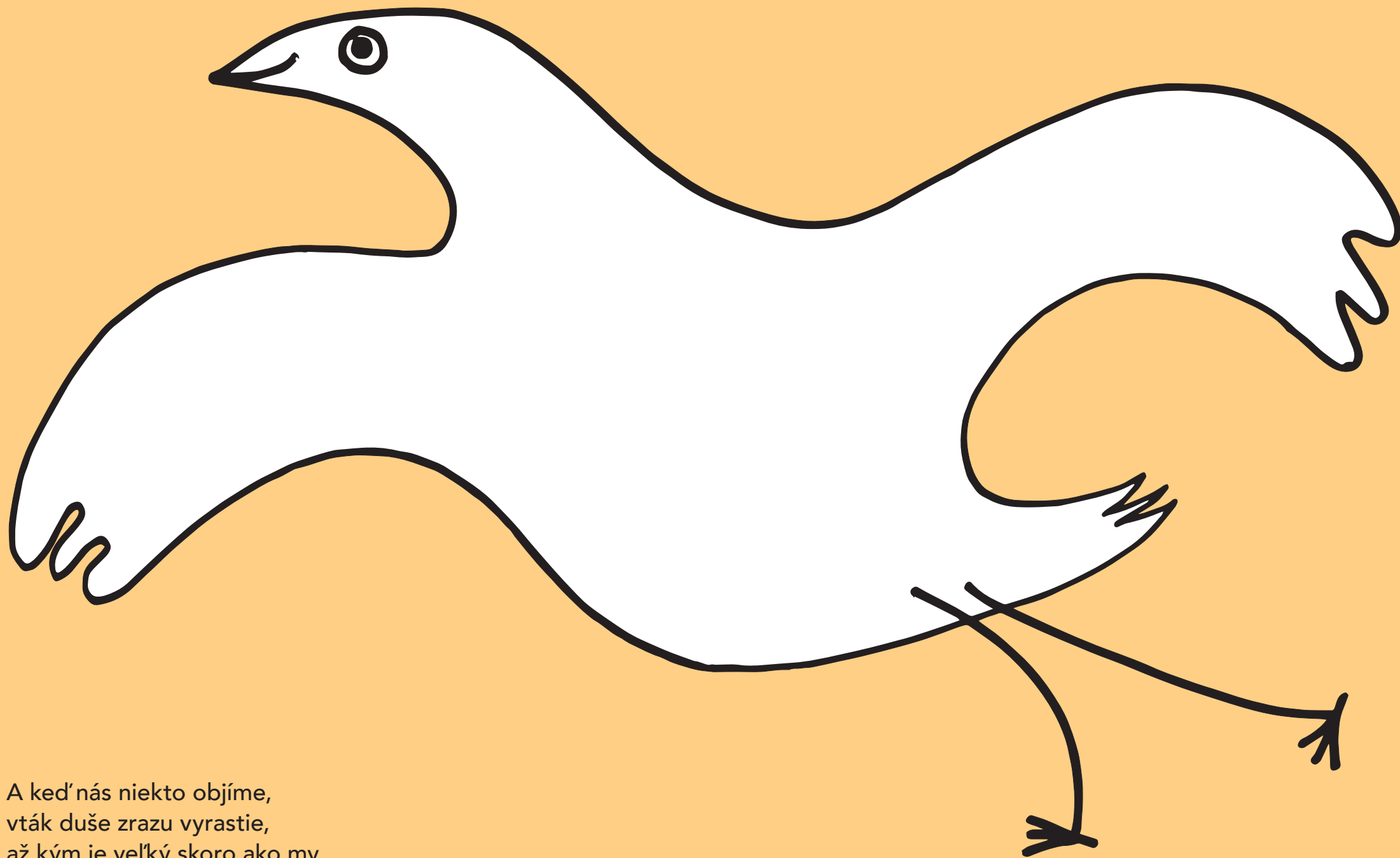

Keď niekto volá naše meno,
počúva pozorne a nemo,
kto nás to volá.

Keď sa na nás niekto nahnevá,
vták duše sa schúli do kľbka
a je mu smutno.

A keď nás niekto objíma,
vták duše zrazu vyrastie,
až kým je veľký skoro ako my,
lebo sa cíti dobre v objatí.

Hlboko v nás,
v našich vnútrach,
býva duša.
Nikto ju nikdy nevidel,
ale aj tak vieme, že tam je.
Nikto sa nerodí bez duše.
Rozžiari sa
vo chvíli, keď sa zrodíme.
Tá duša nikdy nezmizne,
nikdy, nie,
je tu, kým tu sme.
Ako vzduch, ktorý dýchame
od prvej chvíle v živote
až do tej celkom poslednej.

